

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 400/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Dudíťa a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Danielou Oravczovou, Námestie M. R. Štefánika 6, Komárno, proti postupu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. 22172/2020/143 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 247/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) v konaní vedenom pod č. 22172/2020/143 (ďalej len „napadnuté konanie ministerstva“) a proti postupu Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 247/2020 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“). Zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie spoločne a nerozdielne vo výške 6 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa správnou žalobou doručenou krajskému súdu 19. novembra 2020 proti žalovanému ministerstvu domáha preskúmania zákonnosti časti rozhodnutia ministerstva č. 22172/2020/143 zo 4. novembra 2020 o odškodnení sťažovateľa ako obete násilného trestného činu (sťažovateľovi bola priznaná suma 3 049,42 eur z uplatnenej sumy 38 514 eur). O správnej žalobe krajský súd dosiaľ nerozhodol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ podanie ústavnej sťažnosti odôvodňuje tým, že „od podania žaloby t. j. začatia súdneho konania bez rozhodnutia vo veci hoc len prvostupňového uplynulo viac ako 2 a pol roka s tým, že posledný úkon t. j. vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného k žalobe bol podaný v apríli 2021 t. j. pred viac ako 2 rokmi“.

4. K právnej a faktickej zložitosti uvádza, že predmet súdneho konania nie je právne a ani skutkovo zložitý. Jeho podstatou je otázka, či je daný dôvod na krátenie priznaného odškodnenia z dôvodu miery údajného spoluzavinenia sťažovateľa na ujme na zdraví, ktorá mu vznikla, a to v dôsledku jeho predchádzajúceho agresívneho správania a stavu jeho opitosti v čase spáchania skutku (krátenie vo výške 40 % odškodnenia). S uvedenými dôvodmi krátenia odškodnenia sťažovateľ nesúhlasí. Zároveň poukazuje na skutočnosť, že ku skutku došlo 24. novembra 2012, teda pred viac ako 10 rokmi a vec nie je stále uzavretá. Podľa jeho názoru preto „do doby trvania súdneho konania t. j. vedeného porušovateľom v 1./ rade, je nevyhnutné započítať aj jemu predchádzajúce, konanie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky ako porušovateľa v 2./ rade, ktorého výsledok v podobe rozhodnutia o odškodnení sťažovateľa č. 22172/2020/143 zo dňa 04.11.2020 je predmetom správnej žaloby. Konanie porušovateľa v 2./ rade o odškodnení sťažovateľa ako obeť násilného trestného činu č. konania 22172/2020/143 doposiaľ, z dôvodu podanej a dodnes nerozhodnutej správnej žaloby proti jeho rozhodnutiu v danej veci, nie je možné považovať za ukončené. Od jeho začatia, ku ktorému došlo žiadosťou sťažovateľa zo dňa 27.04.2020, doručenej porušovateľovi v 2./ rade dňa 29.04.2020, je začatý štvrtý rok.“. Sťažovateľ k doterajšej dĺžke rozhodovania žiadnym spôsobom neprispel.

5. Koniec napadnutého konania spôsobom, akým ho vedie krajský súd, je podľa názoru sťažovateľa v nedohľadne, spôsobuje mu právnu neistotu, čo odôvodňuje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

7. Vo svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 76/03, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017). Samotným prerokovaním veci na všeobecnom súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

8. Ústavný súd sa zamerlal na preskúmanie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa so zreteľom na svoju doterajšiu rozhodovaciu prax. Pri ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd) ústavný súd už v minulosti odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

9. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom krajského súdu v konaní o ním podanej správnej žalobe, ako aj postupom ministerstva (správneho orgánu), ktorý správnu žalobou napadnuté rozhodnutie vydal, keďže o jeho žiadosti o odškodnenie nebolo definitívne rozhodnuté ani po uplynutí troch rokov od jej podania.

10. Zo samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že ku dňu predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti trvá napadnuté konanie pred krajským súdom takmer 2 roky a 9 mesiacov. Podľa názoru ústavného súdu momentálna dĺžka trvania napadnutého konania krajského súdu je stále v rámci ústavnej akceptovateľnosti, a preto nedošlo k takej intenzite zásahu do práv sťažovateľa zo strany krajského súdu, ktorá by zodpovedala ústavne relevantnému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K uvedenému záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru EŠLP v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

11. Ústavný súd nemohol nevziať do úvahy aj skutočnosť, že v období od marca 2020 až do apríla 2022 bola činnosť všeobecných súdov obmedzená opatreniami prijatými v súvislosti s pandémiou koronavírusu SARS-CoV-2 spôsobujúceho chorobu COVID-19. Ide o objektívny faktor mimo sféry krajského súdu. Aj zo samotnej ústavnej sťažnosti a jej príloh (odpoveď predsedníčky senátu z 23. marca 2023) vyplýva, že vo veci sťažovateľa je predpoklad potreby nariadenia pojednávania, keďže o jeho nariadenie požiadal žalovaný. Aj keď v posudzovanej veci dosiaľ nedošlo k nariadeniu pojednávania, resp. iným úkonom viditeľným z pohľadu sťažovateľa, to ešte samo osebe neznamená, že krajský súd bol vo veci úplne nečinný.

12. V súhrne s doterajším priebehom napadnutého konania však ústavný súd zároveň pripomína, že prípadná následná nečinnosť krajského súdu alebo prípadná následná neefektívna/nesústredená činnosť krajského súdu by mohla založiť inú kvalitu posudzovania zbytočných prietáhov, čo by mohlo mať za následok vyslovenie porušenia v bode 1 označených práv ústavným súdom. V takom prípade by toto rozhodnutie nemalo byť prekážkou prípustnosti opätovného konania pred ústavným súdom a rozhodovania vo veci samej.

13. Z uvedených dôvodov, vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

14. Sťažovateľ sa na ústavnom súde domáha ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj rámci konania na správnom orgáne (ministerstve), ktorý vydal rozhodnutie, ktoré je podrobené prieskumu správnym súdom (krajským súdom). Ochrany sa teda domáha v čase, keď v napadnutom konaní ministerstva namietané porušenie označených práv už netrvalo a nemohlo trvať. Podľa názoru ústavného súdu bola už v čase podania ústavnej sťažnosti právna neistota sťažovateľa vo veci konania pred správnym orgánom odstránená, preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu